

„Du havde dog selv akcepteret dem.“

„Jeg kendte dem jo ikke. — Og saa den plebejiske Storsnudet-hed, hvormed de sad der, som om de viste mig en Naade ved at være villige til at berige sig ved mit Arbejde! Dersom det er den Slags Personer, der skal være den ny Tids Mænd her i Landet, saa er vi kommen fra Dynen i Halmen.“

„Hvad tænker du nu paa at gøre?“ spurgte Jakobe efter nogen Stilhed.

„Ganske simpelt — fortsætte, som jeg har begyndt. Agitere, skrive, ringe med Stormklokken, indtil Folket hører. Der maa vel engang blive andre at faa i Tale i dette Land end netop Børs-røvere. — Du kan tænke dig, de havde endogsaa den Frækhed at forlange, at jeg skulde gøre Avisredaktionerne min Opvartning. Hvad siger du? At skulle antichambriere hos Pressejoner af Dyhrings Kaliber!“

„Naa ja — Herregud!“

Han standsede og betragtede hende med fornyet Overraskelse.

„Det vinder dit Bifald, tror jeg.“

„Dersom det kunde blive til Gavn for Foretagendet — og det kunde det vel — hvorfor skulde du saa egentlig ikke kunne gøre det?“

„Og det mener du virkelig? Jeg maa sige, du forbavser mig idag.“

„Jeg mener, at naar man vil tænke paa at skaffe sig Indflydelse — fordi man af en eller anden Grund har Brug derfor — gør man vist klogt i at begynde med at anerkende Magten hos dem, der i Øjeblikket sidder inde med den, uden at fortabe sig for meget i Granskninger over, hvordan de er kommen til den.“

„Ja, du maa undskyldte mig, men jeg har en noget anden Opfattelse af, hvad man skylder sig selv. Jeg indser overhovedet ikke, hvorfor det skal være mindre beskæmmende for et Menneske at ydmyge sig for Guldkalven end f. Eks. for Krusifikset. Hvad jeg har oplevet idag, har givet mig en saadan Afsmag for den hele Forretningssvindl, at jeg vist ikke saasart forvinder det.“

Jakobe svarede ikke herpaa. Det pinte hende, at Per blev ved